

YETİŞ GÖKSEL BİTİĞİM

merhaba şiir atım yalnızlığıma doğru koşan bir acemi tay
unutma beni diyor selam senin üstüne koşukların ıslandı
oysa çok geç tanıdım dede korkut'u ben de bu da hasardır bana
ne yazsam anlaşılmıyor otağlardan kovuldum nedir bu yara bende
börklü bir şiir gibi sahil boyu sürüldüm boynumda derin izi
nihayet elli diyen bir kimliğim var acılar test edilir yıkanırım onunla
güneş bile yetmiyor karanlığımı gidermeye hastayım üşüyorum
dört elif miktarı yalnızlığım var benim örtün üstümü acılar örtün

siyah kefenli dertlerle çıktım yola bismillah bir yakarış viridiyle
senin olmaya geldim tut elimden hay onsuz kalmaya geldim
elbet günlerce solar yerleştiğim kentlerin pastörize düşleri
ve bir yorgun tay olur üzengimde ıstırap gittikçe melalleşir
şimdi adım aykanat, bamsı beyrek olsaydı daha az kahramanlık
onca kızın ardından uzayan bir gölgeye tutkunluğum helal mi
helal mi ya melal mi bir gölgeden kâm almak ve özlemim titriyor
bir öykü sonucundan aparılmış yarayım niye kabulleriniz

ben sabrını tüketmiş öfke yüklü şiiriyim yolculukların
ne dumrul bilirim deliliklerime karşılık ne robin hood
ne de rengini kaybetmiş jan dark özler canım çok yorgunum
en can alıcı yerimden vurdu beni semender yetiş göksel bitiğim
yer gök ağlamalı bana artık eserlerimi şiirle durulamalı
kaza şiirlerim var önce bunlarla başlamalıyım saat 11.41
sonra bir dirinin gönenci olur gözlerin oh buhara gözlerin
ah arakan gözlerin ah türkistan gözlerin ah myanmar gözlerin